

[Johan Asmussen.]

mig; der er noget, der støder mig rent principielt: at man i Grønland ikke betaler skat. Jeg er naturligvis klar over, at forklaringen er ligetil, for folk skal have en præmie for at tage derop, de fleste i hvert fald, ellers kan vi ikke få folk derop, ellers kan vi ikke få virksomheder til at investere noget deroppe. Men mon det dog ikke er et spørgsmål, om det er den rette måde at præmiere det på at gøre det ad skattevejen?

Naturligvis er det ikke tanken, at man skal tage noget fra nogen; resultatet måtte vel blive det samme nogenlunde, for meningen er jo, at vi skal have folk derop. Men det støder mig, at det skal ske ad skattevejen, og det støder mig bl. a. af måske lidt usaglige grunde, hvis man da anser psykologiske grunde for usaglige — det tror jeg nu ikke de er — men det er psykologisk utilfredsstillende, og jeg tror psykologisk uklogt, også over for grønlænderne, når det er meningen, at de skal hjælpes frem til en udvikling på linje med syddanskerne, at de ikke rent ud sagt får lov til at være med til at betale skat, eller lad os sige: får lov til at være underkastet de almindelige skatteregler, for jeg er også godt klar over, at en meget stor del af grønlænderne vel ville ligge under bundgrænsen. Men jeg nævner kun det spørgsmål til overvejelse — jeg er klar over, at det er noget med et længerevarende perspektiv — om det dog ikke var på tide at begynde at overveje en ændring i selve den principielle skattefrihed i Grønland.

Det næste spørgsmål er ajourføringen, skal det vel kaldes, af lønmodtagerfradraget. Jeg kan dertil sige to ting: for det første er vi i mit parti principielt imod standardfradrag af enhver art ud fra de samme betragtninger, som det ærede medlem hr. Foged fremførte; jeg kan i det hele taget, tror jeg, fuldt ud tilslutte mig alt, hvad det ærede medlem hr. Foged udtalte. Vi er imod standardfradrag; de imødekommer ikke kravet om retfærdighed eller gør det kun i de formodentlig statistisk få tilfælde, hvor det lige rammer rigtigt. I alle andre tilfælde er det uretfærdigt.

Nu er jeg godt klar over, at så begynder man at tale om administration og rationalisering o. s. v., og det har også min fulde tilslutning; men skal man rationalisere og

standardisere, mener jeg ikke, det er skatteyderen og hans økonomi, der skal standardiseres, men det er administrationen, der skal standardiseres og rationaliseres, og det snakker man jo om — jeg vil ikke sige indtil ulidelighed, for noget af det mindst ulidelige, man kan tænke sig, det er at forestille sig administrationen rationaliseret.

Vi er imod standardfradrag, men vi kan ikke være imod en ajourføring, hvor en ajourføring er rimelig og retfærdig, det er klart. Men så er spørgsmålet: er en ajourføring i form af en fordobling af lønmodtagerfradraget det rette? Det stiller jeg et stort spørgsmålstegn ved. For det første er der allerede indført forbedringer på det område, dengang man tog befodringsfradraget ud til særskilt fradrag; derved blev der så meget desto mere tilbage inden for standardfradraget. Endvidere er jo trods alt priserne ikke fordoblet, siden dengang standardfradraget blev indført, og endelig mener jeg, at de prisstigninger, som er indtrådt, og som kunne rimeligøre en ajourføring, må komme til udtryk over B-fradraget; altså den lønmodtager, der vitterlig har udgifter, der er fradragsberettigede og bør fradrages, han må også dokumentere det, han må gøre sig den ulempe, og skattemyndighederne må have den ulempe, for det er meningen, det skal være retfærdigt, han skal ikke betale for andre, og andre skal ikke betale for ham, og det bliver resultatet, hvis dette standardfradrag forhøjes — jeg havde nær sagt helt ud i det blå — efter det princip, som jeg har haft lejlighed til så ofte at kritisere, nemlig princippet tænk på et tal.

Noget af det, der ligger bag ved lønmodtagerfradraget — jeg ved ikke, om det nogen sinde er blevet sagt herfra, men det er da vist i hvert fald skrevet nogle gange — er jo som bekendt, at det faktisk er en slags kompensation for det påståede skattesnyderi, der sker fra anden side, og som lønmodtagerne ikke er i stand til at gennemføre på samme måde; det skal jeg ikke sige så forfærdelig meget om.

Enhver er naturligvis imod skattesnyderi af enhver form og for effektivitet i ligningen, det er en selvfølge; men lad os ikke glemme, at også inden for de store befolkningslag, som lønmodtagerne omfatter, hænder det, at der er indtægter, som ikke beskattes. Jeg behøver næsten ikke at sige det; enhver i